

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**De Ivstitia Et Ivre Libri Decem, Reuerendi P. F. Dominici
Soto, Segobiensis, Ord. Præd. Theologi præclariss.**

Soto, Domingo de

Venetiis, 1608

3 Vtrum legis aut quæ cremoniaë, vel ante legem extiterint, vel sub lege
iustificarent.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38878

Festum Scenopegiæ. hoc est tabernaculorum, ad commemorandum beneficium diuinæ protectionis per desertum. Ac demum festum collectarum festum, quando scilicet colligebantur expensæ diuino cultui necessariæ. Tertio loco & sacramentorum quoque causas ambas facile est assignare. Nam per circumcisionem totus populus ab originali mundabatur, instituebaturque ad Dei cultum. Quare & quod nobis baptismus, illis erat circumcisio nempe legis professio. Mox succedebat esus agni pascalis, quo nostrum refectiois sacramentum significabatur. Et præterea victimarum solutio, cuiusque panum propositionis, quæ peculiaris erat sacerdotum cultus. Atque in figuram aliorum quæ nobis sunt sacramenta, erant purificationes & ablutiones. Demum neque obseruantiarum, scilicet ciborum delectus ac vestium tauri populi quam sacerdotum deerant suæ causæ, siue literalem consideres siue mysticam. Hæc autem omnia peregrina mentis attritione vigilatissimaque diligentia & explicatione diuisi Th. loco citato edisserit. Quapropter cum nihil nos ei lucis adhibere valeamus, molestius potius onerique Lectori essemus, quàm oblectamento, si longiorem hic moram trahemus.

ARTICVLVS III.

Virum legis antiquæ ceremoniarum vel ante legem extiterint, vel sub lege iustificarentur.

Primū Vbi sequitur, ut de ceremoniarum tam tempore quam virtute consideratio nem superioribus adiungamus. Arguitur enim, quod ceremoniarum fuerint ante legem. Primum quod ut legitur Genes. 4. Cain & Abel obtulerunt, munera Domino, quod genus sacrificij erata tque holocausti in honorem Dei. Item & Noë, ut legitur Genes. 8. & Abraham, ut habetur ibid. capi. 22. Et quantum ad sacra, Abraham etiam Genes. 13. & Iacob Genes. 28. extruxerunt altaria. Item tertia, Circumcisio, quæ fuit sacramentorum summum, ante legem datam præcepta fuit Abraham Genes. 17. & Melchisedech in lege natu-

re, vt legitur ibid. capitu. 13. erat sacerdos Dei summi. Præterea, quod sub lege ceremoniarum illæ iustificarentur, videtur colligi ex illo Leuitic. 10. Quomodo potui placere Domino in ceremonijs mente lugubri? Vbi Aaron excusauit se apud Moysen, quod propter mœstitiam occisorum filiorum non poterat sacrificio suo Deo placere. Colligitur ergo contrarius sensus, quod aliquando placebat. Qui autem Deo placet iustificatur apud ipsum. Acceditque & verbum Dauidicum. Lex Domini immaculata conuertens animas. In contrarium autem est Aposto. ad Galat. 2. Si data esset lex quæ posset iustificare, Christus gratis mortuus esset, id est sine causa. Quod blasphemum esset concedere.

Ad quæstionem quatuor conclusionibus respondetur dummodo duo ante legem discernamus tempora, scilicet quod Abraham antecessit, & quod ab ipso vsque ad Moysen successit. Due enim illæ ætates quæ defluxerunt ab orbe condito vsque ad diluuium, & inde vsque ad Abrahæ, statum Gentium continebant mere naturalem, nam cum Abraham cepit Deus peculiariter de salute humani generis tractare. Sit ergo prima conclusio, nulli fuerunt vnquam mortalium quibus non suæ essent diuini cultus ceremonie & ritus. Non inquam auctoritate posita super ne diuinæ legis, sed ratione naturali magistra. Cum enim natura genus nostrum doceat Deum esse colendum, inde vniuersæ nationes diuersos cultus pro ratione suæ fidei, quam de ipso concipiunt, instituant. Sicuti ex instinctu, quo illectantur ad quietum statum reipublice, iudicia quæ legibus sanciant. Tam enim sepe supra dictum est, ceremonialia & iudicialia non concludi ex primis principijs nature sicuti moralia, sed arbitramento humano consilij. Atque inde fit, ut cum ius nature atque gentium idem sit apud omnes, ceremonialia tamen ac iudicialia non sint nisi varia. Et cum cultus non nisi per sacerdotes administraretur ac dispenseret, iuxta uerbum Pauli ad Hebræ. 8. Omnis pontifex ad offerendum munera & hostias constituitur, nulla fuit perinde natio, quæ suos non haberet sacerdotes. Quod quidem sacerdotum vel iure primogenitura succedebat, ut de Melchisedech

Prima conclusio.

Reconclusio.

SOTO
diure
logius
DIE
13

deh fertur qui fuit Sem primogenitus Noe, & in historia Jacob adnotatur, qui ab Esau primogenito ius primogeniturae ob id coemit, quod sacerdotium illi, tametsi minori, Deus tribuerat, iuxta illud Malach. 1. Iacob dilexi, Esau autem odio habui. Quin vero non esset fertilis cogitatio, si & hanc quoque causam meditaremur indignationis Cain aduersus fratrem, quod cum ipse esset maior natu, ac perinde legitimus sacerdos, nihilominus fraterna oblatio praesua haberetur Deo grata. Inter Romanos autem non ita constat iure primogeniturae sacerdotes successisse, nam creabantur a populo, Et de Aegyptiorum in super sacerdotibus reulit historia sacra Genes. 41. Quod autem de cultu affirmamus, de quatuor subinde ceremoniarum speciebus intelligimus. Habuit enim vna quilibet gens sua sacrificia, quibus diuinum honorem profitebantur, suaque altaria, & aras, & locus eisdem sacrificijs sacros. Insuper & sacramenta, saltem illud commune, quod a originali se, & suos pueros emundabant. Non inquam sic commune, vt vnum esset cunctis gentibus nam cum illud neque diuinitus fuerit toti orbi reuelatum, neque ex principis naturae illatum, cum otiginis labes, vt primo libro de natura & gratia diximus, non fuerit naturaliter cognita, sed erat ceremoniale, consequens sit, vt non fuerit idem apud omnes sed vbi a iure naturalis suam obtinebat lucem, oblationes instituta erant pro parvulis. Vbi vero erat obnubilata nullum habent tale sacramentum. Ad haec & suas quoque religionis obseruantias vnaqueque natio habuit, vt Ethnicorum quoque historiae perpetua memoria praesiderant. Quia vero secunda subnectitur conclusio. Supra naturalem instinctum fuerunt in super nonnulli proceres inter gentes, quibus praeclearius diuinus radius affulsit. Vt de Iob nos confitemur, & de Sibyllis, & de Hermete. Trismogisto, traditur, quorum vtique sapientia eiusmodi, ceremoniae insinuantur. Haec nihilominus, quia non diuina lege scripto sancitae erant, non simpliciter censentur ceremoniarum nomine, sicut sacramenta scripturae legis. Et per hoc respondetur ad primum argumentorum ordinem de Cain & Ad pri Jacob & Abraham, praeterquam ad illud mū arg. circuncisionis, quod quidem sacramentum

fatendum est, non pertinuisse ad legem scriptam, quantum ad eius institutionem, sed quantum ad eius tantum obseruantiam, nam institutum fuit aetate Abrahamae ante Moysen. Vnde Christus Ioan. septimo. Non ex Moysse est circuncisio, sed ex patribus. Tertia conclusio. Sacramenta legis veteris a solis carnis fordibus, & quas dicunt, irregularitatibus corpus emundabant, non tamen a culpis animam. Erant quippe legales immunditiae plurimae, vtputa leprosus, & qui morticinum tingeret, & puerpera & quae pro fluxu sanguinis pateretur & similes, in quorum ablutionem illa erant sacramenta instituta, ob hoc enim appellat illas Paul. ad Hebr. 9. Iustitias carnis, quae vsque ad tempus correctionis imponebantur. Nam sanguis, inquit hircorum & taurorum, & cinis vitulae aspersus, inquinatos sanctificat ad emundationem carnis. Secundum autem conclusionis membrum vltimo articulo questionis teraj attactum est. Illic enim rationem ostendimus cur praeccepta moralia illius legis non iustificabant, in quo & nostra cum illis conueniunt, id est per se non remittebant peccatoris delicta, quoniam opera sunt naturalia remissio vero peccatorum per gratiam Dei fit supra naturam. Illius tamen nostraeque legis sacramenta hoc distant, quod cum Christus tunc nondum fuisset passus, cuius mors fons perennis est totius gratiae, sacramenta illa non erant instrumenta, quibus realis passio applicaretur, sed applicabatur per fidem per modum finis, in quem omnia illarum opera referebantur. Ob idque non circuncisio, sed fides per illam protestata sanctificabat. Neque oblationes hostiarum, sed eadem ipsa fides, secundum illud I. e. 4. & 5. vbi dum ea undem oblationum habetur mentio, subditur. Orabit pro eo sacerdos, & dimittetur ei. Quasi noxia non sacrificiorum vi, sed per fidem & Dei gratiam condonarentur. Et ideo appellabat ad Galat. Paul. sacramenta illa, infirma egea que elementa, nempe quod non illa sed fides iustificabat. Atque hoc mihi Paul. illo verbo docuisse videtur. Credidit Abraham Deo, & reputatum est illi ad iustitiam. Ostendit in quam quemadmodum iustitia illius legis non circuncisione, quae Abrahamae praeccepta sunt, sed fidei nitentur per illam profecta. Nobis autem passio iam exhibita de

Tertia
conclu.

Paul.

Pa
Pe
ra
rie
tu
q
m
gu
ien
pe
fa
re

fi sacramenta applicatur quibus ideo eue-
nus instrumentis iustificamur. At vero gra-
tia illi iustificati perinde atq. nos, per cun-
cta legum opera merebantur, seu ceremo-
nialia essent seu moralia seu iudicialia,
Quarta conclusio. Expurgatio illa sacramen-
torum illius temporis a lue corporalium
sordidum, etsi rationem aliquam haberent
naturalem, tamen potissima erat in nostri
mysterio posita. Literalis inquam in le-
prosis, atq. aliis qui venenosis morbis infi-
ciebantur, erat, vt eorum caueretur conta-
gio. Hac enim ratione a castris pelleban-
tur, neq. recipiebantur nisi iudicio sacerdo-
tum essent mundi. Illi autem qui mortici-
nium tangebant, licet non eiicerentur e ca-
stris, propter horrorem tamen non admit-
tebantur in templo, nisi loti. Attamen prin-
ceps profecto causâ fuit, præmonstrare
mundationem per Christum futuram a
peccatorum tæbe, vt Apost. ad Hebr. 7. vsq.
ad 10. late disserit. Est enim in illo ritu
complura animaduertere, quæ nisi figura
essent nostri, pro miraculis haberentur.
Primum leproforum, aliorumque conta-
gione laborantium, frequentia, qualis
non est inter nos. Mox diuina cura im-
penitentie cautio in illis abigendis atque e-
uitandis. Tertio, quod illorum iudicium
sacerdotibus esset mandatum, sine quo-
rum sententia non admittentur in tem-
plum. Quod Christus a deo duxit sanctum,
vt quibus ipse medebatur ad sacerdotes ni-
hilominus remitteret, cum tamen nego-
tium illud medicorum potius quam sacer-
dotum, munus esse videtur, atque eo po-
tissimum, quod ceremonie illæ nulla vim
habebat naturalem curandis lepram aut
sanguinis fluxum. Quin vero non adhibe-
bantur quousque leprosus mundus iam
censebatur. sic enim audiendum est. ver-
bum Leuitic. 14. Hic est ritus leprosi quan-
do mundandus est, id est quando iudican-
dus est esse mundus. Subsequitur namque
Cum sacerdos egressus de castris inuenit
lepram esse mandatum, præcipiet ei qui pu-
rificatur, id est pronuntiatur esse sanus, vt
offerat, &c. Quare non constituebantur, vt
medici ad sanandam, sed vt iudices ad fe-
rendum sanitatis sententiam quo ideo cre-
dendi sunt testimonio medicorum fuisse
vsi. Quare leprosi non nisi naturali via sa-
nabantur, & medica opera. Rarissime au-
tem per miraculum, vt Maria Moysis so-

rore legitur, Numer. 13. quæ septem die-
bus cooperta fuit lepra, vt inue. Quod
enim vulgari opinione fertur, quando sa-
cerdotes errabant iudicantes quempiam
non esse leprosum, tunc licet non virtute
oblationis tamen beneficio Dei cum mira-
culose sanari, apocryphum est. Ille ergo sa-
cramentorum ritus ad significandum mu-
nus Christiani sacerdotij in expiandis pia-
culis fuit institutus. Ad postremum igitur
argu. responderetur, quod opera legis si ex
gratia fiebant tanquam Dei placita con-
uertebant animas, tamen legale cere-
monie neque adhibebantur ad mundan-
dum corpora, neque ad animas purifi-
candas.

Ad po-
stremum
argum.

ARTICVLVS IIII.

*Vtrum ceremonie veteris legis se in Christi
morte cessauerit vt inde citra mortale
crimen nequeant obseruari.*

Sequitur in hoc quarto articulo de ce-
rimoniarum abolitione. Et arguitur
quod ceremonie illæ cessare non debue-
rint in morte Christi, ita vt deinceps citra
mortale crimen nequeant obseruari. Legi-
tur Baruch. 5. Hic est liber mandatorum
Dei, & lex quæ est in æternum, in qua tamē
legum ceremonie etiam comprehendebantur.
Id item documento Christi com-
probatur, qui etiam dum legem nouam
prædicabat, leprosum mundatum, (vt
modo dicebamus) quasi veteres ceremo-
nias approbans, ad legales sacerdotes re-
misit. Præterea ceremonie antiquæ, vt di-
ctum est, non modo mysticas, verum & li-
terales causas habebant, illa ergo ratio-
ne erant permansura. Secundo arguitur,
quod post ipsum euangelium licet illa ser-
uare. Apostoli, quos post confirmatio-
nem Spiritus sancti ex alto non est creden-
dum peccasse, more seruauerunt prisca lega-
lia. Nam vt legitur Act. 16. Paulus circum-
cidi Timotheum. Et 21. ca. habetur, con-
siliium auscultans, Iacobi, assumptis viris
purificans est. Et Petrus, vt ad Galat. 2.
idem Paulus refert, subnixit se. Gentili-
um consortio, de quo non veretur affir-
mate Paulus eum vt reprehensibilem in-
simulasse. Quin vero vt Act. 15. memoria
proditum est, Apostolorum concilium im-
posuit

Primus
argu.

Secundus.

SOTO
iure
legibus
DIE
13